

Україні для виходу із кризової ситуації необхідні комплексні макроекономічні заходи, спрямовані на стабілізацію банківської системи, і зважена монетарна політика.

Для виправлення ситуації, що склалася в економіці України, Уряд має вжити таких заходів:

- 1) збалансувати Державний бюджет;
- 2) утриматися від внутрішніх і зовнішніх запозичень;
- 3) спростити умови для ведення малого та середнього бізнесу в Україні;

4) визначити пріоритетами економічного розвитку на нинішньому етапі сферу переробки сільськогосподарської продукції, а також сектори, які виробляють продукцію харчової, легкої промисловості та інші товари широкого вжитку[1].

Зробивши аналіз економіки України робимо висновок, що найкращим способом виходу з кризового стану економіки є соціальна активність населення шляхом залучення їх до сфери підприємницької та комерційної діяльності. Зокрема, формування ринкової свідомості поведінки суб'єктів господарювання, які відповідають новим економічним умовам, що допоможе використовувати внутрішні важелі розвитку економіки.

Література.

1. www.rusnauka.com/15_APSN_2010/Economics/67070.doc.htm
2. <http://www.ukrbiznes.com/analitic/economy/3274.html>
3. http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/Vkib/2010_1/Alohina.html
4. <http://udau.edu.ua>

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ МАКРОРЕСТРУКТУРИЗАЦІЇ

***Солодовнік О.О., к.е.н., доцент,
Харківський національний університет
будівництва та архітектури***

Структурні зміни у світовому господарстві, потужним імпульсом яких послужила глобальна фінансово-економічна криза, вимагають відповідних змін у внутрішніх структурах національних економік, оскільки країни, які не можуть своєчасно й адекватно реструктурувати економіку, залишаються на узбіччі світового економічного розвитку.

Водночас, численні дослідження передумов, перебігу подій та наслідків останньої фінансово-економічної кризи свідчать про те, що поширення кризових явищ у національних економіках було спричинено не тільки впливом зовнішнього світу, а й накопиченням внутрішніх диспропорцій розвитку окремих їх секторів. У зв'язку з цим, для забезпечення сталого розвитку національних економік у післякризовому періоді особливого значення набуває завдання пошуку нових шляхів макрореструктуризації в контексті цілей розвитку глобалізованого світу.

Цілі Розвитку Тисячоліття (ЦРТ) були офіційно визначені в Декларації Тисячоліття ООН у 2000 році, підписавши яку, Україна взяла на себе зобов'язання досягти ЦРТ до 2015 року, що передбачає втілення реальних змін у життя людей у напрямку не лише зменшення рівня бідності, а й створення гідних умов для їх життєдіяльності та доступу до публічних послуг. Забезпечити необхідні передумови для виконання зобов'язань з досягнення ЦРТ має реалізація Програми економічних реформ на 2010-2014 роки «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава», яка охоплює широкий набір стратегічних перетворень за п'ятьма напрямками: створення базових передумов економічного росту; формування режиму максимального сприяння бізнесу; модернізація інфраструктури й базових секторів економіки; збереження й розвиток людського й соціального капіталу; підвищення ефективності державного управління. Макрореструктуризація, що розпочата в Україні у 2010 році, спрямована на побудову сучасної, стійкої, відкритої й конкурентоспроможної у світовому масштабі економіки, формування професійної системи державного управління, підвищення добробуту громадян.

Існуючий досвід структурних змін в економіці України свідчить про те, що практично не можливо очікувати реального економічного підйому на макрорівні та пожвавлення інвестиційної активності без успішної мікрореструктуризації, яка через накладання і нагромадження результатів формує реальний образ структурних змін в економіці. Разом із тим, ефективність мікрореструктуризації значною мірою залежить від досконалості макрореструктуризаційної політики. Отже, в сучасних умовах актуалізується проблема вдосконалення існуючих форм макроекономічного планування (концепцій, стратегій та програм) з позицій забезпечення тісної співпраці держави й приватного сектора у досягненні цілей макрореструктуризації. У цьому контексті особливого значення набуває дослідження можливостей

використання у вітчизняних умовах світового досвіду державно-приватного партнерства (ДПП). На користь цього свідчить також те, що в Декларації Тисячоліття ООН було офіційно визнано необхідність розвитку довготривалого партнерства з приватним сектором для досягнення ЦРТ.

ДПП є порівняно новою для України системою поглядів на відносини держави і бізнесу. Відповідно до міжнародної практики сутністю ДПП є встановлення довгострокових стратегічних відносин у реалізації суспільно значимих проєктів між приватним сектором і публічною владою, яка уособлює собою як центральні органи виконавчої влади, так і органи місцевого самоврядування. Серед всього різноманіття взаємодій держави і бізнесу партнерськими будуть ті відносини, які сприяють росту ефективності як приватного, так і державного сектора, більш повній реалізації властивих їм функцій, освоєнню нових стратегічних перспективних напрямів діяльності. Оскільки «партнерство» — це співпраця, яка вимагає неухильного дотримання взаємних прав та обов'язків, то в процесі такої взаємодії публічна влада і бізнес, як партнери, реалізують притаманні за своєю природою лише кожному з них права, маючи при цьому договірні зобов'язання один по відношенню до одного.

Проведений нами ґрунтовний аналіз передбачених Програмою економічних реформ в Україні «необхідних кроків» на шляху реформування дає підстави для висновку, що ДПП містить значний потенціал для їх здійснення, але практика свідчить про те, що цей потенціал використовується не в достатній мірі. Так, в Україні ініційовано тільки кілька проєктів ДПП у житлово-комунальному господарстві, на транспорті та в системі охорони здоров'я, але цей досвід ще не може бути визначеним як позитивний, бо реалізація таких проєктів зіштовхується з рядом системних проблем: недостатність досвіду та кваліфікації, неадекватні економічній ситуації та системі державного регулювання очікування влади від ДПП. Певні позитивні зрушення у цьому напрямі ініційовані реформою системи державних фінансів України, зокрема, впровадження у бюджетний процес програмно-цільового методу та середньострокового бюджетного прогнозування, розширення можливостей дефіцитного фінансування місцевих бюджетів, запровадження інституту місцевих гарантій, є підґрунтям здійснення прямої бюджетної підтримки проєктів ДПП та надання державних і місцевих гарантій. Разом із тим, запроваджені Податковим кодексом України податкові стимули мають обмежену дію і майже не спонукають суб'єктів господарювання до

активних дій в інвестиційній сфері.

Отже, проведені дослідження дає підстави для висновку, що для досягнення цілей макрореструктуризації в Україні особливого значення набуває впровадження механізмів ДПП, яке є сучасною ідеологією відносин держави і бізнесу у глобалізованому світі. Активізація такого формату відносин у вітчизняних умовах потребує: поширення практики використання здобутків бюджетної реформи стосовно прямої бюджетної підтримки проєктів ДПП та надання гарантій; розробки і впровадження інших форм бюджетної підтримки для підвищення привабливості інвестування в проєкти розвитку інфраструктурних галузей та сектора публічних послуг; формування механізмів комерціалізації державних функцій; вдосконалення інституційного середовища ДПП.

ЕКОНОМІЧНА ЕФЕКТИВНІСТЬ ВИРОЩУВАННЯ ОЛІЙНИХ КУЛЬТУР В УКРАЇНІ

***Струпова М.М., магістрант, Чернобровенко Я.Ф., студент*,
Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка***

Олійне виробництво в Україні є досить перспективним видом економічної діяльності. На сьогодні розвиток олійного підкомплексу в Україні є не лише важливою частиною продовольчої безпеки, а й виступає важелем підвищення конкурентоспроможності олійних культур на світовому ринку. До основних пунктів, які характеризують розвиток підкомплексу, на даному етапі є:

- розробку і впровадження інноваційних технологій вирощування олійних культур;
- використання районованих високоврожайних сортів і гібридів;
- підготовка фахівців для галузі;
- підвищення рівня забезпеченості технікою.

Увага щодо проблеми підвищення економічної ефективності вирощування олійних культур викликана, в першу чергу тим, що від успішного її розв'язання залежить зростання доходу підприємств,

* Науковий керівник – Мазнев Г.Є., професор